

Ἡσυχάσε, Πετρονίλλα μου! καὶ εἰς ἐμὲ δὲν θὰ εἶναι βεβαίως εὐχάριστον νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν μου Γεώργιον καὶ νὰ ἐξοδεύσω πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα λουδοβίκεα διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου σου! Ἀλλὰ τί πειράζει;... Ἀς ὑπάγῃ! καὶ ἂς ἐξοδευσῶσι τὰ χρήματα!... Ὅταν ὁ Γεώργιος θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἐνδόξους καὶ λαμπρὰς ἐκεῖνας πόλεις, αἵτινες καλοῦνται Μιλάνον, Τορίνον, Γενούη, Πίζη, Φλωρεντία... Ἐξέρω ἐγώ;... ὅταν θὰ ἴδῃ πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει ὠραῖον καὶ θαυμάσιον, θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του μὲ ἀλόκληρον πλοῦτον ἰδεῶν καὶ γνώσεων. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ καλλιστεία περιουσία, τὴν ὁποῖαν οἱ γονεῖς δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς ἕνα υἱὸν πεφιλημένον... Δὲν εἶναι ἀληθές, κύριε Δῆμαρχε;

Ὁ Δῆμαρχος, ἄνθρωπος περιωρισμένης διανοίας καὶ ἀλ-
λαντοποιός τὸ ἐπάγγελμα, ἀντινιάσεται εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἐπερώτησιν, καὶ μετὰ βαρύτητος, ἀξίας τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος, ἀποκρίνεται:

— Βεβαίως... ὅταν τις ταξιδεύῃ... μαθαίνει πολλὰ πράγματα. Ἐγὼ, ποῦ μὲ βλέπετε, χρεωστώ τὴν τύχην μου εἰς ἕνα ταξιδί, ποῦ ἔκαμα ὅταν ἤμουν εἴκοσιν ἐτῶν... Εἶχα πάγει εἰς Μόντρεν διὰ νὰ χαιρετίσω ἕνα ἀδελφόν μου ἐφημέριον· ἐκεῖ δὲ ἡσύχνα εἰς τὸ μαγαζὶ ἐνδὸς ἀλλαντοποιοῦ, καὶ, προσποιούμενος τὸν ἀδιάφορον, ἔμαθα τὸ μυστικὸν νὰ φθάσω τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα λουκάνικα, τὰ ὁποῖα κατοπιν, δοῦναι τῷ θεῷ, ἀνέπτυξαν τὸ ἐμπόριόν μου, καὶ μοὶ προὔξιναν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν... δηλαδὴ, ἡ κλοσὺνη τῶν ἀνεπτυγμένων ἐκλογέων μας...

Ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ κ. Θεόδωρος Πατούφης ἡγέρθησαν, καὶ ἔκαμαν βαθύαν ὑπόκλισιν πρὸς τὸν κ. Δῆμαρχον.

— Δοκίμῳ, τὸ ταξιδεῖδιον ἀπεφασίσθη; ἡρώτησεν ὁ γραμματεὺς.

— Κατ' ἀρχήν, ναί, ἀπεφασίσθη, ἀπεκρίθη ὁ κ. Πανδόλφης· δὲν μένει τώρα παρὰ μία μικρὰ δυσκολία, νὰ εὕρωμεν δηλαδὴ ἕνα ἄνθρωπον φρόνιμον καὶ καθὼς πρέπει, ὁ ὁποῖος ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα νὰ συνοδεύσῃ τὸν περιηγητὴν μας.

— Τί καλὰ ποῦ τὸ ἐσυλλογίσθηκε! ἐστὲν ἄξεν ἡ κυρία Πετρονίλλα.

Ὁ δὲν Λουδοβίκος κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ἐνα Μέντορα, ἕνα Μέντορα! διέκοψεν ὁ κ. Σαμαίνης, εἰς τῶν προϋπόντων τοῦ χωρίου, ὅστις δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα, εἴμῃ ὅταν ἡ συνδιάλεξις παρεῖχεν αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν πολυμάθειάν του καὶ νὰ παρυσάγῃ ἀρχαῖζονσαν τινὰ λέξιν.

— Καὶ ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶναι τὸσον εὐκολος, παρετήρησεν ὁ γραμματεὺς.

— Ἰδίως ἐὰν πρόκηται, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Σαμαίνης, νὰ ἐξελεθῇ τις τῆς πατρῷας αὐτοῦ κοιτίδος ὅπως φέρῃ τὸ ἀσύνθηδες αὐτοῦ βῆμα πρὸς μεμακρυσμένας ὄχθας.

— Ἐκτός, — ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πανδόλφης, θεωρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν κ. Πατούφην διὰ τῶν γαλανῶν καὶ πονηρῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, — ἐκτός ἐὰν, μεταξὺ τῶν παρόντων, εὐρεθῇ κανένας, ὁ ὁποῖος, χάριν τῆς παλαιᾶς ἡμῶν φιλίας... ὁ κ. Θεόδωρος, περαιοῦματός χάριν...

— Εὐγε, εὐγε! ὁ κ. Θεόδωρος!... ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ὁ καταλληλός! ἐφώνησαν ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ Δῆμαρχος.

Ὁ κ. Θεόδωρος, μὲ ὕψος ἀνθρώπου θέλοντος ν' ἀποφύγῃ τιμὴν τινα ἐκ μετριοφροσύνης, ἐκύτταζε τὸν δὲν Λουδοβίκον, ὥστε ἐπικαλούμενος συμβουλὴν.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Μέντορος, πάντες τὸ ἀνωμολόγουν, δὲν ἤδυνάτο νὰ ᾖ εὐστοχωτέρη.

Ὁ κ. Θεόδωρος Ταρτούφης ἤνωνεν ἐν ἑαυτῷ ἅπαντα τὰ φυσικὰ καὶ ἡθικὰ πλεονεκτήματα, ἅτι ἀποτελοῦσι τὰ συστατικά καλοῦ παιδαγωγοῦ καὶ Μέντορος διὰ ἰσανιαν ἄπειρον τῶν ἐνεδρῶν τοῦ κόσμου.

Ἦτο πρωτοψάλτης τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας, σύμβουλος τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, καὶ... σύζυγος θελκτικωτάτης γυναικός, ἐχούσης πυρίνους ὀφθαλμούς, τῆς κυρίας Ματθίλδης, ἣν ἐθαύμαζον κρυφίως πάντες οἱ προὔχοντες τοῦ δήμου, καὶ ἐλάτρευεν ὁ πονηρὸς γραμματεὺς.

Εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλησεις τοῦ Πανδόλφου, εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ δὲν Λουδοβίκου, εἰς τὴν φανεράν εὐχαρί-

στησιν τῆς κυρίας Πετρονίλλης, εἰς τὰς προτροπὰς, αἵτινες πανταχόθεν τὸν ἐνεθάρρουν, ὁ κ. Θεόδωρος, ἀπεκρίνετο διὰ μειδιαμάτων καὶ μονοσυλλάβων, σταυρῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ στρέφων τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν ὀροφὴν, ὥστε προσευχόμενος.

Ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς, εἶπε διὰ μελιννύτου φωνῆς.

— Πιτεύσατέ μοι, κύριε Πανδόλφε! χάριν τῆς φιλίας, ἣν πρὸ τῶν ἐτῶν σὰς ἀφιέρωσα, καὶ χάριν τῆς ἀγάπης, ἣν πρέφω διὰ τὸν Γεώργιον, πρὸς ὃν συνδέομαι καὶ διὰ πνευματικῆς συγγενείας, ὡς ἀνάδοχός του, οὐδεμίαν θὰ εἶχον δυσκολίαν νὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου... Ἀλλ' ἡ εὐθύνη... ἡ λεπτότης τῆς ἐντολῆς... τὰ καθήκοντα τῆς ἐνορίας... αἱ ὑπερρώσεις μου πρὸς τὴν Ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ... Ἀχ!... ἂν ἡδύνατο νὰ παρευρεθῇ τις αὐτοῦ ἐν τῷ ὅπου δύναται νὰ πράξῃ τί ὑπὲρ τῶν ὁμῶν μου, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν!

Ἡ ἀμφιταλάντευσις λαμβάνει σημασίαν ἐκ τῶν λέξεων καὶ ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ὃν μεταχειρίζεται τις ἐκφράζων αὐτὴν. Εὐκρινὸν δὲ ἦτο νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι μὲ ὅλας τὰς τύψεις ταύτας τῆς συνειδήσεως, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος θὰ ἐνεδίδεν ἐπὶ τέλους.

Μία μόνη δρόσου σταγὼν ἤρκεσεν ὅπως ἡ ζυγὸς κλίνη...

Καὶ ἡ σταγὼν οὕτῃ ὑπῆρξε γνωμικόν τι τοῦ δὲν Λουδοβίκου, ὅστις, ἀναφέρων εὐαγγελικὴν τινα παραβολὴν, ὑπενόησεν ὅτι ὁ καλὸς ποιμὴν δὲν ὀφείλει νὰ μεριμνήσῃ τὸσον ὑπὲρ τῶν χιλίων προβάτων τῶν ἐν τῷ ποιμνιστασίῳ προφυλαττομένων, ὅσον διὰ τὸ πρόβατον ἐκεῖνο, ὃν ἀπωλέσθῃ ἡ κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῇ.

Ὁ κ. Θεόδωρος ἦτο ἡττημένος.

Ἥχηρὸν εὐγε! ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἀντηλλάγησαν χειρῶν θλίψεις, ἐξεπωματίσθησαν φιάλαι, ἐγένοντο προτάσεις.

Ὁ γραμματεὺς ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς, τὰ δὲ βλέμματά του, διασταυρούμενα, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν ζητωκραυγῶν, πρὸς τὸ βλέμμα τῆς κυρίας Ματθίλδης, ἀπῆτταπτον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΓΙΑ(*)

Ἐχομεν ὑπ' ὄψει ἡμῶν φυλλάδιον νεωστὶ ἐκδοθὲν ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐπιγραφόμενον δέ: Τὰ θύματα τοῦ Βάγια. Εἶνε διήγημα πρωτότυπον, συγγραφέν ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων κ. Ν. Γ. Δοσίου, καὶ δημοσιευθὲν κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ περιοδικῷ ὁ Ἰστρος. Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ λαμβάνει χώραν ἐν Ἰωαννίνοις, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Ἀλῆ-Πασσά, ἀπὸ τοῦ 1817 μέχρι τοῦ 1821. Ἡ ἀξία τοῦ διηγήματος τούτου συνίσταται κυρίως, εἰς τὸ ὅτι παρουσιάζει πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ ἀναγνώστου μίαν ἐκ τῶν αἰματηρῶν σελίδων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, κατὰ τοὺς τελευταίους ἐνιαυτοὺς τῆς πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐποχῆς. Ἐδεικνύει ζωηρὰς τὴν τότε κατὰστασιν τοῦ γένους, καὶ τὰ παθήματα τὰ ὁποῖα καθημερινῶς ὑφίσταντο οἱ πατέρες ἡμῶν ὑπὸ τὸν στυγερὸν τῆς τυραννίας ζυγὸν διατελοῦντες. Ὑπὸ ἐποψιν καθαρῶς τεχνικῇ, θὰ εἶχομεν ἴσως νὰ ἐπιφέρωμεν παρατηρήσεις τινάς, καὶ πρὸ πάντων, ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ἀφηγήσεως τοῦ συγγραφέως, ὃν εὕρομεν στερούμενον τῆς γαργόττης ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν

(*) Πρωτότυπον ἡπειρωτικὸν διήγημα, ὑπὸ Ν. Γ. Δοσίου, Δ. Φ. Ἰωαννίτου.

ἀρέσκεται συνήθως ὁ ἀναγνώστης, ἐπιθυμῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νὰ ἀντιλαμβάνηται τῆς οὐσίας τοῦ διηγήματος, καὶ παρατρέχων σχεδὸν πάντοτε τὰς μακρὰς σελίδας, ἐν αἷς παρεντίθενται ἐπεισόδια ἄσχετα πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἢ καὶ περιγραφῇ μὴ κινεῖσαι πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Τὰ ἐπεισόδια ταῦτα καὶ αἱ περιγραφαὶ εἶνε ἀνεκταὶ καὶ ἀναγινώσκονται εὐχαρίστως, μόνον ὁσάκις ἔχουσι τί τὸ ἐκτάκτως ἐλκυστικὸν καὶ τέρπον.

Μόλα ταῦτα, δὲν διατάζομεν ποσῶς νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὸν συγγραφεὴ τοῦ ἐν λόγῳ διηγήματος, καὶ νὰ προτρέψωμεν αὐτὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ καταγινόμενος εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς φιλολογίας, διότι ὁσμέν βέβαιοι, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θέλει βελτιώσει ἑαυτὸν, καὶ κατάρτισθῇ εἰς ἓκ τῶν καλῶν διηγηματογράφων μας.

Ἴδου ἐν συντομῇ ἡ ὑπόθεσις τοῦ διηγήματος :

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἔζη ἐν Ἰωαννίνοις ὁ Εὐστάθιος Χρυσοβέργης, ὅστις, ἀρετῶν πλοῦτον κησάμενος ἐκ τῆς χρυσοχοικῆς τέχνης του, ἐν τῇ ὁποίᾳ διέπρεπεν, ἅμα προχωρησάσης τῆς ἡλικίας του ἐγκατέλιπε τὸ ἐπάγγελμα του, καὶ ἔζη ἰδιωτεύων, καὶ παντοειδῶς εὐεργετῶν τοὺς ἀπορωτέρους ὁμογενεῖς του.

Εἶχε σύζυγον τὴν εὐσεβῆ κυρίαν Ἐλισάβετ, δύο υἱούς, τὸν Λέοντα καὶ τὸν Μιχαήλ, οἵτινες μετήρχοντο τὸ ἐμπόριον ἐν Βενετίᾳ, καὶ μίαν πολυθέληττον θυγατέρα, τὴν Κλεονίκην.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς διηγήσεως, τελοῦνται εἰ ἀρβῶνες τῆς Κλεονίκης μετὰ τοῦ Χαρίλαου, υἱοῦ ἐγκρίτου οἰκογενείας, μέιναντος ὀρφανοῦ ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας, καὶ ἀνατραφέντος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Χρυσοβέργη. Ἀμέσως μετὰ τοὺς ἀρβῶνας, ὁ Χαρίλαος μεταβαίνει εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως σπουδάζῃ ἐπιστήμην τινὰ, καὶ μέχρι Κερκύρας τὸν συνοδεύει ὁ Σουλιάτης Λάμπρος, ὅστις ἦτο ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Χρυσοβέργη, εἶχε δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφορμὰς εὐγνωμοσύνης, ὡς λυτρωθεὶς παρ' αὐτοῦ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας.

Παρέρχονται μετὰ ταῦτα τρία ἔτη· τῷ δὲ 1820, μίαν ἡμέραν, αἰφνιδίως ὁ Ἀλῆ-πασσᾶς προσκαλεῖ τὸν Χρυσοβέργην, ὅπως ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ νὰ τῷ κατασκευάσῃ πολὺτίμὸν τινα καὶ καλλιτεχνικὴν συσκευὴν καφφέ. Ὁ Χρυσοβέργης τῷ χαράζει μίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν αὐτὸς πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν· ἄλλ' ὁ τύραννος, προσελυσθεὶς ἐκ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς φιλαλληθείας τοῦ προσεσθύτου, τὸν ἐπεφώτισε νὰ ἐρχῇται πρὸς αὐτὸν ἐνὰ πᾶσαν δεκαπενθημερίαν, ὅπως τῷ ἀνακοινῇ τὰ ἐν τῇ πόλει συμβαίνοντα, καθ' ὅτι περὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Σουλτᾶνος εἶχεν ἀποστείλει κατ' αὐτοῦ στρατεύματα, διὰ νὰ τὸν πολεμήσῃ ὡς ἀντάρτην. Ὁ Χρυσοβέργης, εἰ καὶ μετὰ δυσαρρεσκείας, ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ ὁ Ἀλῆς τὸν ἐστείλεν εἰς τὸν οἶκον του ἐπὶ τῆς ἰδίας του ἀμάξης, ἐν συνοδείᾳ μετὰ τοῦ Θανάση Βάγια, μετημφισμένου εἰς ἱερέα. Ἐκεῖ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Χρυσοβέργη, ὁ Βάγιας εἶδε τὴν ἀνύποπτον Κλεονίκην, ἥτις τὸν εἶχεν ἐκλάβει ὡς ἱερέα, καὶ ἠράσθη αὐτῆς ἐμμανῶς. Ἐκτοτε χρονολογοῦνται τὰ βᾶσανα τῆς οἰκογενείας. Μετ' ὀλίγον, οἱ τουρκικοὶ στρατοὶ ἐφθασαν ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ἐπολιορκήσαν αὐτά. Ἡ οἰκογένεια Χρυσο-

βέργη, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ Σουλιάτου Λάμπρου, ὅστις ἦτο ἤδη εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Σουλιωτῶν, συμμάχων τοῦ Ἀλῆ, κατέφυγεν ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἐκ τῶν πυρῶν. Μετὰ τινα χρόνον, ἀφίκοντο οἱ δύο ἀδελφοὶ τῆς Κλεονίκης καὶ ὁ μνηστὴρ αὐτῆς Χαρίλαος, οἵτινες, ὁμοῦ μὲ τὸν Λάμπρον, ἐπενόησαν κρυφίως ἐν σχέδιον πρὸς φυγάδευσιν τῆς οἰκογενείας Χρυσοβέργη διὰ τῆς λίμνης. Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, ὁ Χαρίλαος καὶ ὁ Μιχαήλ Χρυσοβέργης — ἀδελφὸς τῆς Κλεονίκης, ἦλθον τὴν νύκτα ἐπὶ δύο λέμβων ὅπως παραλάβωσι τοὺς φυγάδας· ὁ Λάμπρος ἀνῆλθε μετὰ τοῦ Χαρίλαου διὰ νὰ τοὺς φέρῃ, ἀλλ' ὁ Θανάσης Βάγιας, ὅστις εἶχε πληροφορηθῇ τὰ τεκταινόμενα, μανιώδης ἐκ ζηλοτυπίας γενόμενος, ἐνήδρευεν ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἅμα ὡς ἔμειναν ὁ Μιχαήλ μόνος, τὸν ἐπεπλάνησε καὶ τὸν ἀπήγαγεν ἐκείθεν διὰ τῆς λέμβου, ἐνῶ εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἐτέρας λέμβου ἤνοιξεν ὁπὰς καὶ ἔθηκε πυρίτιδα μετὰ θρυαλλίδος ὅπως ἀναφλεχθῇ. Μόλις λοιπὸν ὁ Λάμπρος ὁ Χαρίλαος καὶ ἡ οἰκογένεια φθάσαντες, εἰσῆλθον ἐντὸς αὐτῆς ἀνύποπτοι καὶ ἀπεμακρύνθησαν τῆς ἀκτῆς, τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ εἰσχωρῇ διὰ τῶν ὀπῶν, καὶ τὸ πλοιάριον νὰ βυθίζεται· εἰς ἐπίμετρον δὲ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ τρόμου καὶ τῆς συγχύσεως, ἤναψε καὶ ἡ πυρίτις καὶ ἀνετεινάξεν ὅλους εἰς τὸν ἀέρα.

Τοιαύτη ἡ θλιβερὰ λύσις τοῦ διηγήματος. Προνοῦμεν, ὅτι, διὰ νὰ φανῇ ἡ κακία τιμωρουμένη, ἡδύνατο ὁ συγγραφεὺς νὰ προσθέσῃ καὶ ὀλίγας λέξεις, δι' ὧν ν' ἀναμνήσῃ τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ τοῦ Θανάση Βάγια.

Τὴν ὑπόθεσιν τῶν Θυμάτων τοῦ Βάγια ἐξέθηκαμεν ὧδε ἐν ἄλλῳ συντομίᾳ, διὰ νὰ ἐλκυσώμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ ἔργου, ὅπερ ἀρκετὰ καλὴν ἐντύπωσιν θὰ προξενήσῃ, ὡς νομίζομεν. Π.

Η ΜΑΛΒΙΝΑ ΜΟΥ

Ἦτο ὡραιότατῃ ἡ Μαλβίνα. Βανθῇ, χαρίεσσα, μικρᾶς μὲν ἡλικίας καὶ ἀναστήματος, πλὴν καθαρωτάτῃ καὶ κομψῇ εἰς τὸ ἔπακρον. Τὴν ἐγνώρισα εἰς τοῦ φίλου μου Κώστη τὸ δωμάτιον, ὅστις τὴν διετήρει καὶ τὴν ὑπερηγάπα διὰ τὰς χάριτάς της, τῇ ἐλάτρευε.

Ὅταν τὸ πρῶτον με εἶδε, με ἐνητένισέ πως ἀπορούσα καὶ οὐχὶ εὐνοϊκῶς. Το δεῦτερον ὁμως ἐξωκειώθη μετ' ἐμοῦ καὶ ἤλθε καὶ ἐκάθισεν ἡσύχως πλησίον μου. Ἦτο πολὺ καλῶς ἀνατετραμμένη. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἠγάπησα καὶ με ἠγάπησε, τοῦλάχιστον μ' ἐσυνειθίσε, καὶ ἂν δὲν ἐσκεπτόμην τὸν Κώστην, ἂν ἐν ἐμοὶ δὲν ὑπερίσχυε τὸ τῆς φιλίας αἶσθημα, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς Μαλβίνας, θὰ τοῦ τὴν ἀπῆγον, ἔστω καὶ ἀκουσίως της. Ἀκουσία ἀπαγογῇ. Καὶ τί ὡραιότερον; Παιδιόθεν ἐφαντάσθη νὰ κατορθώσω τὰ δύσκολα, καὶ ἐπιτύχω τ' ἀκατόρθωτα. Νὰ γίνω πλοῦσιος! Ν' ἀγαπηθῶ! Καὶ τὰ δύο δύσκολα δι' ἐμέ! Ἀδύνατα εἰς τὸν χαρακτῆρά μου! Πλὴν καὶ δι' αὐτὸ μ' ἀρέσουν.

Πλὴν ἐπὶ τὴν Μαλβίνα. Θὰ τὴν ἀπῆγον λοιπὸν, ἂν δὲν ἐσεδόμην τὸν φίλον μου.

Ἡμεῖραν τινα ὁμοῦς ὁ Κώστας μοὶ ἀναγγέλει ὅτι εἶναι